

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 42/2012, referent a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona.

Antecedents

Primer.- En data 02/05/2012 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'una persona pel qual formulava denúncia contra l'Organisme de Gestió Tributària (en endavant, ORGT) de la Diputació de Barcelona, amb motiu d'un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD).

En concret, la persona denunciant exposava que en data 16/03/2012 a les 11:43 hores es va personar davant l'oficina de l'ORGAT de Sant Adrià del Besòs, una treballadora de l'empresa de la qual la persona denunciant n'és la representant legal, per tal de presentar un recurs de reposició relatiu a un procediment de constrenyiment sobre el patrimoni –identificat a la denúncia- derivat d'un expedient sancionador en matèria de trànsit. Afegia la persona denunciant que en el moment de presentar el dit document davant el registre de l'ORGAT, la persona funcionària que la va atendre va registrar d'entrada el dit recurs i va requerir la treballadora de l'empresa que identifiqués amb nom, cognoms i número de DNI el conductor del vehicle per poder tramitar el dit recurs. A continuació, segons exposava la persona denunciant, atès que la dita treballadora de l'empresa no coneixia el número de DNI del dit conductor i davant la insistència de la persona funcionària, li va facilitar el nom i cognoms del representant legal de l'empresa, de qui la persona funcionària va demanar-li a continuació el seu DNI, informació que la persona treballadora no tenia. Seguidament, segons s'exposava a la denúncia, la persona funcionària hauria consultat el CIF de l'empresa, i a partir d'aquesta informació va començar a efectuar comentaris sobre el seu representant legal, tals com que tenia multes pendents de pagament, la marca de cotxe que tenia en propietat, etc.

La persona denunciant aportava diversa documentació relativa als fets denunciats, entre la qual hi figura el testimoni de la treballadora de l'empresa que hauria presenciat els fets descrits a la denúncia, per mitjà del qual ratificava el contingut de la mateixa.

Segon.- L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (IP 98/2012), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el sí d'aquesta fase d'informació, per mitjà d'ofici de data 07/05/2012 es va requerir a l'entitat denunciada per tal que informés sobre diversos extrems relacionats amb els fets objecte de denúncia.

L'ORGAT va respondre l'anterior requeriment a través d'escrit de data 11/06/2012, pel qual s'exposava, entre d'altres, el següent:

- Que: *“per tal de formalitzar el registre d'entrada (...) relatiu a la interposició d'un recurs de reposició contra la provisió de constrenyiment dictada en el procediment sancionador (...) no es pot considerar necessari ni adequat el fet d'exigir l'aportació de dades personals relatives al nom i cognoms i DNI del conductor del vehicle infractor, si bé és cert, que l'aportació d'aquestes dades personals en una fase anterior del procediment sancionador, si hauria evitat que aquesta Administració efectués un posterior requeriment d'informació a l'interessat.”*

L'entitat denunciada aportava amb el seu escrit documentació diversa, entre la qual hi figurava una declaració del funcionari d'aquest organisme que hauria participat en els fets objecte de denúncia. En aquesta declaració, el funcionari explicava el següent:

- Que: *“Al facilitar-me el nom del signatari representant de l'empresa, ja que el DNI no el sabia, vaig accedir a la fitxa de persones del nostre aplicatiu WTP, i vaig comprovar el seu DNI i vaig registrar el recurs. Tot seguit, i donat que recordava per tramitacions anteriors aquest representat, vaig informar a la treballadora de l'empresa, sobre la possibilitat de que aquest es personés a l'oficina per un assumpte del seu interès i, possiblement, ja que no ho recordo amb claredat, facilitant-li alguna dada general relativa a l'expedient executiu que se li segueix, amb la finalitat d'informar al representant legal d'aquest procediment executiu, per tal d'evitar els perjudicis que es podrien derivar de l'embargament que s'anava a produir.”*

Per mitjà d'ofici de 21/06/2012 es va requerir a l'ORGT l'aportació d'informació addicional i detallada, sobre els fitxers i informació concreta a la qual el funcionari de registre hauria accedit en el tràmit de presentació del recurs esmentat. Aquest requeriment fou degudament complimentat per l'ORGT, mitjançant escrit de 05/07/2012, rebut a l'Autoritat l'endemà.

Tercer.- També en el marc de la informació prèvia, es va comprovar que l'ORGT és responsable dels fitxers *“Registre General”, “Recursos i Reclamacions”, “Sistema integrat de recaptació període voluntari”, “Sistema integrat de recaptació període executiu”, “Cens d'obligats”, “Atenció al ciutadà”,* els quals es troben inscrits al Registre de Protecció de Dades de Catalunya, depenent d'aquesta Autoritat.

Quart.- En data 11/07/2012 la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar procediment sancionador contra l'ORGT, en primer lloc, per una presumpta infracció greu prevista a l'article 44.3.c) en relació amb l'article 4.1 de la LOPD; i en segon lloc, per una presumpta infracció greu prevista a l'article 44.3.d) en relació amb l'article 10 de la LOPD. Així mateix, va nomenar persona instructora de l'expedient la funcionària de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, la Sra. XXX. Aquest acord d'inici, juntament amb el plec de càrrecs, es va notificar a l'entitat imputada el 16/07/2012.

En el plec de càrrecs es concedia a l'entitat imputada un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de proves que considerés convenientes per a la defensa dels seus interessos.

Cinquè.- L'ORGT va formular al·legacions al plec de càrrecs mitjançant escrit de 27/07/2012, rebut a l'Autoritat en la mateixa data.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Sisè.- Mitjançant Resolució de data 30/10/2012 la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va nomenar instructora del present procediment sancionador a la funcionària d'aquesta Autoritat la senyora XXX, en substitució de la senyora XXX.

Setè.- En data 31/10/2012 la persona instructora d'aquest procediment va formular proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades declarés que l'ORGT havia incorregut, en primer lloc, en una infracció greu prevista a l'article 44.3.c), en relació amb l'article 4.1; i en segon lloc, en una infracció greu prevista a l'article 44.3.d), en relació amb l'article 10, tots ells de la LOPD. Aquesta proposta de resolució fou notificada en data 08/11/2012, i es concedia un termini de 10 dies per formular al·legacions.

Vuitè.- Per mitjà d'escrit de 19/11/2012, rebut a l'Autoritat l'endemà, l'entitat imputada ha formulat al·legacions a la proposta de resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Primer.- Un funcionari de l'ORGT de la Diputació de Barcelona, en el moment de registrar d'entrada un escrit per mitjà del qual s'interposava un recurs de reposició relatiu a un procediment de constrenyiment corresponent a un expedient d'infracció de trànsit, va exigir a la persona que simplement efectuava el tràmit de presentació del dit escrit –persona diferent al representant de l'empresa que signava el dit recurs- la identificació –mitjançant nom i cognoms i DNI- de la persona que conduïa el vehicle, dades personals que es consideren innecessàries per tal de complir amb la finalitat de formalitzar el corresponent assentament al registre d'entrada del dit organisme.

Segon.- Aquest mateix funcionari de l'ORGT, també mentre efectuava el tràmit de registre d'entrada del dit escrit, va revelar a aquesta tercera persona que simplement presentava l'escrit, dades personals del representant legal de l'empresa, relatives a l'existència de multes pendents de pagament per part d'aquella persona, per expedients diferents a aquell en el qual es presentava el recurs de reposició.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el previst al Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, segons el previst a la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb l'article 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- En el si d'aquest procediment sancionador, l'entitat imputada va formular al·legacions davant el plec de càrrecs i també davant la proposta de resolució. El primer escrit d'al·legacions ja fou analitzat en la proposta de resolució formulada per la persona instructora, si bé es considera procedent reiterar aquí les consideracions de la instructora, atès que en l'escrit d'al·legacions presentat davant la proposta de resolució es reproduïx la mateixa al·legació que s'havia formulat davant el plec de càrrecs, relativa a la manca d'intencionalitat infractora per part del funcionari de l'ORGT que va intervenir en els fets.

Aquesta al·legació basada en la inexistència de voluntarietat en la comissió de la infracció, s'ha de reconduir al principi de culpabilitat. A aquest respecte val a dir que tant el Tribunal Suprem com el Tribunal Constitucional han declarat sovint que la potestat sancionadora de l'Administració, en tant que manifestació del "ius puniendi" de l'Estat, es regeix pels principis del dret penal, i un d'aquests principis és precisament, el de culpabilitat, incompatible amb un règim de responsabilitat objectiva sense culpa. A aquest principi s'hi refereix l'article 130.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPA), quan estableix que *"només poden ser sancionades per fets constitutius d'infracció administrativa les persones físiques o jurídiques que en resultin responsables, encara que només sigui per simple inobservança"*. Així doncs, és exigible el concurs, almenys, d'un principi de culpa. No hi cabria doncs, una responsabilitat objectiva pel mer fet d'una conducta il·lícita.

En aquest sentit, el Tribunal Suprem en diverses sentències, per totes les de 16 i 22 d'abril de 1991, considera que d'aquest element de culpabilitat es desprèn que l'acció o omissió qualificada com a infracció sancionable administrativament, ha de ser en tot cas, imputable al seu autor, per dol o imprudència, negligència o ignorància inexcusable. També l'Audiència Nacional, en la Sentència de 29 de juny de 2001, precisament en matèria de protecció de dades de caràcter personal, ha declarat que per apreciar aquest element de culpabilitat *"basta la simple negligència o incumplimiento de los deberes que la Ley impone a las personas responsables de ficheros o del tratamiento de datos de extremar diligència..."*.

El Tribunal Suprem, també en casos relacionats amb tractaments de dades de caràcter personal, ha establert de manera reiterada que existeix imprudència sempre que es desatén un deure legal de cura, és a dir, quan el subjecte infractor no es comporta amb el grau de diligència exigible.

Així mateix, la sentència del Tribunal Suprem de 25 de gener de 2006, dictada també en l'àmbit de protecció de dades de caràcter personal, es basa en la diligència exigible i estableix que la intencionalitat no constitueix un requisit necessari per tal que una conducta sigui considerada culpable. Segons estableix aquesta sentència, quan es tracten dades de forma automatitzada, el fet de desconèixer els límits d'aquesta activitat suposa en sí mateix una greu inobservança de la diligència exigible, tenint en compte que està en joc la vulneració d'un dret fonamental.

Doncs bé, en base a la doctrina jurisprudencial exposada, no pot prosperar la invocació de la manca de culpabilitat, ja que concorre la manca de diligència exigible, la qual cosa comporta que es pugui imputar plenament la responsabilitat pels fets que han motivat la incoació del present procediment. A aquest respecte, cal tenir en compte que el deure de secret imposat

per l'article 10 de la LOPD intenta salvaguardar o tutelar el dret de les persones a mantenir la privacitat de les seves dades de caràcter personal i en definitiva el poder de control o disposició de les seves dades. A més, junt amb aquest deure, cal tenir present, que al tractar-se d'un funcionari públic, la pròpia normativa que regeix en matèria de funció pública (articles 52 i 53 de la Llei 7/2007, de 12 d'abril, de l'Estatut de l'Empleat Públic) també li imposa l'obligació de guardar secret respecte els assumptes que coneix per raó del seu càrrec. Per tant, des del moment en què aquest funcionari va revelar dades personals a un tercer es considera que aquest no va actuar amb la diligència que li resultava exigible i que ve imposada per la seva obligació de guardar secret.

Sens perjudici del que s'acaba de dir, no és del tot sobrer afegir que l'article 21.2 de la Llei 32/2010, a banda de facultar que en la resolució per la qual es declari la infracció, es puguin establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció, també atorga la possibilitat de proposar, si escau, la iniciació d'actuacions disciplinàries d'acord amb el que estableix la legislació vigent sobre el règim disciplinari del personal al servei de les administracions públiques. Doncs bé, en la línia proposada per la instructora, es considera que la manca de voluntarietat al·legada per l'ORGT, si bé no eximeix a aquest organisme per la seva responsabilitat en la vulneració a la LOPD que aquí s'imputa, sí que comporta que no es consideri oportú la proposició de mesures disciplinàries al funcionari que intervingué directament en els fets, tal com s'exposarà en el fonament de dret cinquè de la present resolució.

És per això que l'al·legació que s'ha analitzat, no pot reeixir.

Tercer.- Respecte al fet descrit al punt primer de l'apartat de fets provats, l'article 44.3.c) de la LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, de 4 de març, d'economia sostenible (en endavant, LES), tipifica com a infracció de caràcter greu:

"Tractar dades de caràcter personal o utilitzar-les posteriorment amb conculcació dels principis i les garanties que estableixen l'article 4 d'aquesta Llei i les disposicions que el despleguen, excepte quan sigui constitutiu d'infracció molt greu"

En relació amb aquest tipus infractor, l'article 4.1 de la LOPD, sobre el principi de qualitat de les dades -en la seva vessant de proporcionalitat, disposa el següent:

"1. Les dades de caràcter personal només es poden recollir per ser tractades, així com sotmetre-les a aquest tractament, quan siguin adequades, pertinents i no excessives en relació amb l'àmbit i les finalitats determinades, explícites i legítimes per a les quals s'han obtingut."

Doncs bé, durant la tramitació d'aquest procediment ha quedat acreditat que un funcionari de l'ORGT de la Diputació de Barcelona, en el moment de registrar d'entrada un recurs de reposició relatiu a un procediment de constrenyiment corresponent a un expedient d'infracció de trànsit, va exigir a la persona que simplement efectuava el tràmit de presentació del dit escrit en el registre -persona diferent al representant de l'empresa que signava el dit recurs- dades personals -com són la identificació mitjançant nom i cognoms i DNI- de la persona que

conduïa el vehicle, les quals es consideren innecessàries per tal de complir amb la finalitat de formalitzar el corresponent assentament al registre d'entrada del dit organisme.

Consegüentment, es considera que l'ORGT va vulnerar el principi de qualitat de les dades en la seva vessant de proporcionalitat, la qual cosa és constitutiva d'una infracció tipificada com a greu a l'article 44.3.c) en relació amb l'article 4.1, ambdós de la LOPD.

Quart.- Pel que fa al fet descrit al punt segon de l'apartat de fets provats, l'article 44.3.d) LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, tipifica com a infracció de caràcter greu:

"d) La vulneració del deure de guardar secret sobre el tractament de les dades de caràcter personal al qual es refereix l'article 10 d'aquesta Llei."

A aquest respecte, l'article 10 de la LOPD es refereix al deure de secret en els termes següents:

"El responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament de les dades de caràcter personal estan obligats al secret professional pel que fa a les dades i al deure de guardar-les, obligacions que subsisteixen fins i tot després de finalitzar les seves relacions amb el titular del fitxer o, si s'escau, amb el seu responsable."

El deure de secret comporta, segons disposa l'article 10 de la LOPD, el deure de guardar les dades personals objecte de tractament. Les obligacions del secret professional i custòdia de les dades que disposa el citat precepte, suposen una garantia que la informació registrada no traspasarà l'àmbit del responsable del fitxer o tractament, assegurant així al titular de les dades tractades que aquestes no seran conegudes per terceres persones, llevat el que disposen altres preceptes de la LOPD. És a dir, l'obligació establerta a l'article 10 de la LOPD té com a finalitat evitar que, per part del responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament, es produeixin filtracions de dades personals no consentides per les persones titulars de les mateixes. Així, el Tribunal Superior de Justícia de Madrid ha declarat en la seva sentència de 19/07/2001: *"El deber de guardar secreto del artículo 10 queda definido por el carácter personal del dato integrado en el fichero, de cuyo secreto sólo tiene facultad de disposición el sujeto afectado, pues no en vano el derecho a la intimidad es un derecho individual y no colectivo. Por ello es igualmente ilícita la comunicación a cualquier tercero con independencia de la relación que mantenga con él la persona a que se refiera la información (...)".*

En aquest mateix sentit, la Sentència de l'Audiència Nacional de data 29/03/2006 es pronuncia al fonament de dret tercer en els termes següents:

"El deber de secreto profesional que incumbe a los responsables de ficheros automatizados, recogido en el artículo 10 de la Ley Orgánica 5/1992, comporta que el responsable -en este caso, la entidad bancaria recurrente- de los datos almacenados -en este caso, los derivados de la cuenta bancaria de la denunciante- no se pueden revelar ni dar a conocer su contenido teniendo el "deber de guardarlos, obligaciones que subsistirán aún después de finalizar sus relaciones con el titular del fichero automatizado o, en su caso, con el responsable del mismo" (artículo 10 citado).

Este deber es una exigencia elemental y anterior al propio reconocimiento del derecho fundamental a la libertad informática a que se refiere la STC 292/2000, y por lo que ahora interesa, comporta que los datos tratados automatizadamente, como son los datos relativos a la información fiscal, no pueden ser conocidos por ninguna persona o entidad, pues en eso consiste precisamente el secreto.

Este deber de sigilo resulta esencial en las sociedades actuales cada vez más complejas, en las que los avances de la técnica sitúan a la persona en zonas de riesgo para la protección de derechos fundamentales, como la intimidad o el derecho a la protección de los datos que recoge el artículo 18.4 de la CE. En efecto, este precepto contiene un "instituto de garantía de los derechos a la intimidad y al honor y del pleno disfrute de los derechos de los ciudadanos que, además, es en sí mismo un derecho o libertad fundamental, el derecho a la libertad frente a las potenciales agresiones a la dignidad y a la libertad de la persona provenientes de un uso ilegítimo del tratamiento mecanizado de datos" (STC 202/2000). Este derecho fundamental a la protección de los datos "persigue garantizar a esa persona un poder de control sobre sus datos personales, sobre su uso y destino" (STC 292/2000) que impida que se produzcan situaciones atentatorias con la dignidad de la persona, "es decir, el poder de resguardar su vida privada de una publicidad no querida."

A l'últim, també l'Audiència Nacional en la seva Sentència de 12/11/2009, en el fonament de dret cinquè exposa el següent:

"Este deber de secreto pretende que los datos personales no puedan conocerse por terceros, salvo en los supuestos recogidos en otros preceptos de la LOPD, como el Art. 11 (comunicación de datos) o el artículo 12 (acceso a los datos por cuenta de terceros).

En definitiva, el deber de secreto trata de salvaguardar o tutelar el derecho de las personas a mantener la privacidad de sus datos de carácter personal y el poder de control o disposición sobre los mismos. Este deber de secreto está lógicamente relacionado con el secreto profesional que, según el auto del Tribunal Constitucional de 11 de diciembre de 1989 "... se entiende como la sustracción al conocimiento ajeno, justificada por razón de una actividad, de datos o informaciones obtenidas que conciernen a la vida privada de las personas". El deber de secreto en el tratamiento de datos personales, tiene la misma fundamentación jurídica, pero se refiere al ámbito estricto del tratamiento de los datos personales, para que el responsable del fichero y, cualquier persona que intervenga en el tratamiento, esté obligado al mantener la confidencialidad de tales datos personales."

De conformitat amb l'anterior, es considera acreditat que un funcionari de l'ORGT va revelar a un tercer que simplement presentava un recurs, mentre efectuava el tràmit de registre d'entrada del dit escrit, dades personals del representant legal de l'empresa, relatives a l'existència de multes pendents de pagament per part d'aquella persona, per expedients diferents a aquell en el qual es presentava el recurs de reposició.

Així doncs, es considera que l'ORGT ha comès una infracció greu, consistent en vulnerar el deure de secret, la qual cosa és constitutiva d'una infracció tipificada com a greu a l'article 44.3.d) en relació amb l'article 10, ambdós de la LOPD.

Cinquè.- Davant la constatació de les infraccions previstes a l'article 44 de la LOPD, per al cas de fitxers o tractaments de les Administracions Públiques, l'article 21.2 de la Llei 32/2010, en consonància amb l'article 46.1 de la LOPD, faculta a la directora de l'Autoritat per tal que en la resolució per la qual es declari la infracció, pugui establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció, i també es refereix a la possibilitat de proposar actuacions disciplinàries.

D'una banda, quant a l'adopció de mesures correctores, en la línia proposada per la instructora, es considera que no procedeix efectuar cap requeriment, atès que del contingut de l'expedient s'infereix que les infraccions que aquí es proposen declarar, s'haurien produït en el marc d'un fet aïllat i puntual amb el qual s'haurien consumat els efectes de la infracció.

D'altra banda, quant a la possibilitat de proposició de mesures disciplinàries, no es considera procedent la proposició d'iniciació d'actuacions disciplinàries contra el funcionari de l'ORGT que va intervenir en els fets que han estat objecte d'aquest procediment, ateses les circumstàncies concurrents.

Fent ús de les facultats que em confereixen l'article 15 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC

Primer.- Declarar que l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona ha comès, en primer lloc, una infracció greu prevista a l'article 44.3.c) en relació amb l'article 4.1 de la LOPD; i en segon lloc, una infracció greu prevista a l'article 44.3.d), en relació amb l'article 10, tots ells de la LOPD. Això, sense que resulti necessària l'adopció de mesures correctores, ateses les circumstàncies assenyalades al fonament de dret cinquè.

Segon.- Notificar aquesta resolució a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona.

Tercer.- Comunicar aquesta resolució al Síndic de Greuges, mitjançant el seu trasllat literal, segons el que especifica l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Quart.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Dades, l'entitat imputada pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'entitat imputada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

M. Àngels Barbarà i Fondevila

Barcelona, 22 de novembre de 2012